বিছমিল্লাহিৰ ৰাহমানিৰ ৰাহিম

খোতবা জুমা

আঁহজৰত (ছাঃ)ৰ সত্য দাস হজৰত মছীহ মাওউদ (আঃ)ৰ সততাৰ জীৱন আৰু বিৰোধী সকলক প্ৰত্যাহ্বান জনোৱাৰ ঈমান উদ্দীপক ঘটনাসমূহৰ বৰ্ণনা

أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلٰهَ إِلَّا اللّٰهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيْكَ لَهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُوْلُهُ أَمَّا بَعْدُ فَأَعُوْذُ بِاللّٰهِ مِنَ الشَّيْطٰنِ الرَّجِيْمِ۔
بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ۔ اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعٰلَمِيْنَ۔ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ۔ مٰلِكِ يَوْمِ الدِّيْنِ۔
إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِيْنُ۔ اِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيْمَ۔
صِرَاطَ الَّذِيْنَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوْبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّآلِّيْنَ۔

ছৈয়দিনা হজৰত আমিৰুল মোমিনিন খলিফাতুল মছীহ আল-খামিছ (আইঃ)এ ১ মে ২০২৬ চনত মছজিদ মোবাৰক ইছলামাবদ (ইউ,কে)ত প্ৰদান কৰা জুমাৰ খোতবাৰ সাৰাংশ

তাশ্বাহুদ তাউজ আৰু ছুৰা ফাতিহা পাঠৰ পিছত হুজুৰ আনোৱাৰ (আইঃ) য়ে কৈছে,আঁহজৰত (ছাঃ)ৰ সত্য দাস হজৰত মছীহ মাওউদ (আঃ)ৰ সততাৰ জীৱন আৰু বিৰোধী সকলক প্ৰত্যাহ্বান জনোৱাৰ কিছুমান ঈমান উদ্দীপক ঘটনাসমূহ আজি মই বৰ্ণনা কৰিম।

এই ঘটনাসমূহে হজৰত মছীহ মাওউদ (আঃ) ৰ জীৱনীত সত্যৰ প্ৰতি থকা অসাধাৰণ নিষ্ঠা, স্পষ্টবাদিতা আৰু বিৰোধীসকলক মুকলিকৈ প্ৰত্যাহ্বান জনোৱাৰ এক অতি শক্তিশালী নিদৰ্শন দাঙি ধৰে।

হুজুৰে কৈছে, যেতিয়া মৌলৱী মহম্মদ হুছেইন বাটালৱীয়ে তেখেতৰ ওপৰত কুফৰী আৰু মিছাৰ দৰে গুৰুতৰ অভিযোগ উত্থাপন কৰিছিল, তেতিয়া তেখেতে কেৱল সেই অভিযোগৰ খণ্ডন কৰি ক্ষান্ত থকা নাছিল, বৰঞ্চ সম্পূৰ্ণ বিশ্বাস আৰু মৰ্যাদাৰে এক নিৰ্ণায়ক প্ৰত্যাহ্বান আগবঢ়াইছিল। আপুনি স্পষ্ট শব্দত ঘোষণা কৰিছিল যে মোৰ গোটেই জীৱন ইয়াৰ সাক্ষী যে মই কেতিয়াও মিছাৰ আশ্ৰয় লোৱা নাই। সাধাৰণ পৰিস্থিতিতেই হওক বা তেনে কোনো সংকটকালীন মুহূৰ্ততেই হওক—য'ত জীৱন, সন্মান আৰু সম্পত্তি ৰক্ষাৰ বাবে মিছা কোৱাটো আছিল আটাইতকৈ সহজ পথ—তথাপি তেখেত সদায় সত্যত অটল আছিল।

তেখেতে বৰ্ণনা কৰিছে যে আনকি আদালততো, য'ত উকীলসকলে স্পষ্টকৈ কৈছিল যে জয়ী হ'বলৈ মিছা কোৱাটো জৰুৰী, তাতো তেখেতে সত্যক প্ৰাধান্য দিছিল। তেখেত লোকচান সহ্য কৰিছিল, কিন্তু সত্য পৰিত্যাগ কৰা নাছিল। ইয়াৰ পিছত তেখেতে অতি জোৰদাৰ ভংগীমাৰে নিজৰ বিৰোধীক সম্বোধন কৰি কৈছিল যে যদি তুমি তোমাৰ দাবীত সত্যবাদী হোৱা, তেন্তে কেৱল অভিযোগ উত্থাপন কৰিয়েই ক্ষান্ত নাথাকিবা, বৰঞ্চ চূড়ান্ত আৰু শক্তিশালী প্ৰমাণ দাঙি ধৰা। কিয়নো এজন সত্যবাদী আৰু ধৰ্মভীৰু মানুহে কেতিয়াও কোনো অনুসন্ধান নোহোৱাকৈ কাৰোবাৰ ওপৰত কুফৰী বা পাপাচাৰৰ অভিযোগ জাপি নিদিয়ে। এয়া কেৱল এক প্ৰতিৰক্ষা নাছিল, বৰঞ্চ এক এনে নৈতিক আৰু আধ্যাত্মিক মানদণ্ড স্থাপন কৰা হৈছিল, য'ত বিৰোধী নিজেই কাঠগড়াত থিয় হ'বলগীয়া হৈছিল। তাৰ পিছত তেখেতে কথাষাৰক আৰু এক উচ্চ

পৰ্যায়লৈ লৈ গৈ তেখেতে এক নিৰ্ণায়ক আৰু অসাধাৰণ প্ৰত্যাহ্বান আগবঢ়াইছিল। তেওঁ কৈছিল যে আহক, আমাক দুয়োকে সেই মানদণ্ডৰ ভিত্তিত পৰীক্ষা কৰা হওক, যাক স্বয়ং মহানবী (ছাঃ) আৰু পবিত্ৰ কোৰআনে সত্যৰ নিদৰ্শন হিচাপে ঘোষণা কৰিছে, অৰ্থাৎ আধ্যাত্মিক সত্যতা (সঁচা সপোন আৰু ঐশ্বৰিক ইলহাম বা প্ৰত্যাদেশৰ সত্যতা)। তেখেত (আঃ) য়ে মুকলিকৈ ঘোষণা কৰিছে যে এখন মজলিছ বা সভাৰ আয়োজন কৰা হওক, য'ত দুয়ো পক্ষই নিজ নিজ প্ৰমাণ দাঙি ধৰিব আৰু যাৰ সত্যতা স্পষ্ট হৈ পৰিব, সেই মুহূৰ্ততে আনজনক মিছলীয়া, দাজ্জাল আৰু প্ৰৱঞ্চক বুলি গণ্য কৰা হ'ব।

হুজুৰ (আঃ) এ কৈছে, ইয়াতেই তেখেতৰ সাহস চৰম শিখৰত উপনীত হোৱা দেখা যায়। তেখেতে কৈছে যে যদি মই এই পৰীক্ষাত মিছলীয়া প্ৰমাণিত হওঁ, তেন্তে মই মোৰ বিৰুদ্ধে অনা সকলো অভিযোগ— সেয়া কুফৰেই হওক, প্ৰৱঞ্চনাই হওক বা ছলনাই হওক— স্বীকাৰ কৰি ল'ম। কিন্তু যদি আল্লাহে মোৰ সত্যতা প্ৰকাশ কৰি দিয়ে, তেন্তে তোমালোকৰ মাজত সেই সাহস আছেনে যে একেবোৰ অভিযোগেই নিজৰ ওপৰত গ্ৰহণ কৰি ল'বা? এইবোৰ কেৱল শব্দ নাছিল, বৰঞ্চ আছিল এক এনেধৰণৰ স্পষ্ট, নিৰপেক্ষ আৰু দৃঢ় প্ৰত্যাহ্বান, য'ত সত্যৰ ওপৰত থকা অটল বিশ্বাস প্ৰতিফলিত হৈছিল।

শেষত তেখেতে অত্যন্ত বিশ্বাস আৰু গাম্ভীৰ্যৰ সৈতে ঘোষণা কৰিছিল যে আল্লাহে নিজেই সিদ্ধান্ত কৰিব আৰু সেই সময় অতি ওচৰত যেতিয়া প্ৰতিগৰাকী অপবাদ দিওঁতাৰ প্ৰকৃত স্বৰূপ উদঙাই দিয়া হ'ব। যিসকলে আনক অপমান কৰিবলৈ থিয় দিয়ে, তেওঁলোক নিজেই অপমানৰ চিহ্ন হৈ পৰে। যদি আপুনি এজন সত্যৰ সন্ধানী হৈ মোৰ জীৱনৰ ওপৰত চকু ফুৰায়, তেন্তে অখণ্ডনীয় প্ৰমাণৰ জৰিয়তে আপুনি বুজি পাব যে আল্লাহে মোক সদায় অসত্যৰ অপবিত্ৰতাৰ পৰা সুৰক্ষিত কৰি ৰাখিছে। আনকি বহুবাৰ ইংৰাজী আদালতত মোৰ জীৱন আৰু মৰ্যাদা এনে বিপদৰ সন্মুখীন হৈছিল যে মিছা কথা কোৱাৰ বাহিৰে আন কোনো পৰামৰ্শ উকীলসকলে মোক দিব পৰা নাছিল। কিন্তু আল্লাহৰ তৌফিকত (কৃপাত) মই সত্যৰ বাবে মোৰ জীৱন আৰু সন্মান ত্যাগ কৰিবলৈ প্ৰস্তুত হৈছিলো। বহু সময়ত আৰ্থিক গোচৰসমূহতো মই সত্যৰ খাতিৰত বৃহৎ লোকচান ভৰিবলগীয়া হৈছিল। কেতিয়াবা কেৱল আল্লাহৰ ভয়ত মই মোৰ পিতৃ আৰু ভাতৃৰ বিৰুদ্ধেও সাক্ষ্য দিছিলোঁ আৰু সত্যক কেতিয়াও হাতৰ পৰা এৰি দিয়া নাছিলোঁ। কোনে প্ৰমাণ কৰিব পাৰে যে মোৰ মুখৰ পৰা কেতিয়াবা মিছা কথা ওলাইছিল?

যেতিয়া মই কেৱল আল্লাহৰ সন্তুষ্টিৰ বাবে মানুহৰ আগত মিছা কোৱাটো আৰম্ভণিৰে পৰাই ত্যাগ কৰিছিলোঁ আৰু বাৰে বাৰে মোৰ জীৱন আৰু ধন-সম্পত্তি সত্যৰ নামত উছৰ্গা কৰিছিলোঁ, তেন্তে মই আল্লাহৰ বিৰুদ্ধে কিয় মিছা মাতিম?

হুজুৰ (আঃ) এ কৈছে যে আন এটা কথাও সত্যবাদীসকলৰ বাবে পৰীক্ষাৰ মাধ্যম হৈ পৰে— সেয়া হ'ল যেতিয়া কোনো ব্যক্তি এনে এক বিপদৰ সন্মুখীন হয় য'ত মিছা কোৱাৰ বাহিৰে মুক্তিৰ আন কোনো পথ নাথাকে, তেতিয়াহে পৰীক্ষা হয় যে তেওঁৰ স্বভাৱত সত্য নে অসত্য নিহিত আছে। এই সন্দৰ্ভত হুজুৰ (আঃ) নিজৰ জীৱনীৰ পৰা তিনিটা নিদৰ্শন দাঙি ধৰিছিল: প্ৰথমটো আছিল মিৰ্জা আজম বেগ লাহৰী চাহাবৰ প্ৰচেষ্টাত দাখিল কৰা সম্পত্তিৰ দখল সম্পৰ্কীয় গোচৰ, দ্বিতীয়টো ডাকঘৰৰ গোচৰ আৰু তৃতীয়টো আছিল হুজুৰৰ পুত্ৰ হজৰত মিৰ্জা চুলতান আহমদ চাহাবৰ তৰফৰ পৰা এজন হিন্দু ব্যক্তিৰ বিৰুদ্ধে দাখিল কৰা গোচৰ, এই তৃতীয় গোচৰত হজৰত চাহাবজাদা চাহাবে সেই হিন্দুজনৰ ওপৰত মোকদ্দমা কৰিছিল যে— এজন ব্যক্তিয়ে হুজুৰ (আঃ) আৰু তেখেতৰ পৰিয়ালৰ মাটিত ঘৰ সাজিছিল আৰু সেই ঘৰটো ভাঙি পেলাবলৈ দাবী জনোৱা হৈছিল। কিন্তু মোকদ্দমাটো সজোৱাৰ ক্ষেত্ৰত এটা কথা বাস্তৱৰ বিপৰীত আছিল। সেইবাবে বিৰোধী পক্ষই সাক্ষীৰ তালিকাত হুজুৰ (আঃ)-ৰ নাম অন্তৰ্ভুক্ত কৰিলে যে মিৰ্জা চাহাবে যি সাক্ষ্য দিব, সেয়া আমি মানি

ল'ম। হুজুৰ (আঃ)-এ কৈছে যে মই সেই মোকদ্দমাটো নিজৰ হাতেৰে কেৱল সত্যৰ খাতিৰত নষ্ট কৰিছিলোঁ আৰু সত্যক অগ্ৰাধিকাৰ দি আৰ্থিক লোকচানকো স্বীকাৰ কৰিছিলোঁ।

এতিয়া হে হজৰত শ্বেখ চাহাব! অৰ্থাৎ মৌলবী চাহাবক সম্বোধন কৰি তেখেতে কৈছে যে— যদি আপোনাৰ ওচৰতো এনে পৰ্যায়ৰ পৰীক্ষাৰ কোনো উদাহৰণ থাকে, য'ত আপোনাৰ প্ৰাণ, সন্মান আৰু ধন-সম্পত্তি সত্য কোৱাৰ ফলত ধ্বংস হোৱা দেখা গৈছিল আৰু তথাপিও আপুনি সত্যক এৰি দিয়া নাছিল আৰু ধন-প্ৰাণৰ কোনো ভ্ৰূক্ষেপ কৰা নাছিল, তেন্তে খোদাৰ দোহাই দি সেই ঘটনাটো সম্পূৰ্ণ প্ৰমাণৰ সৈতে দাঙি ধৰক। নহ'লে মোৰ বিশ্বাস এইটোৱেই যে এই যুগৰ বেছিভাগ মোল্লা আৰু মৌলবীৰ কথা কেৱল কথাতেই সীমাবদ্ধ। নহ'লে তেওঁলোকে এটা পইচাৰ বিনিময়তো নিজৰ ঈমান বিক্ৰী কৰিবলৈ সাজু থাকে। কাৰণ আমাৰ নবী কৰীম (ছঃ)-এ শেষ যুগৰ মৌলবীসকলক সৃষ্টিৰ ভিতৰত নিকৃষ্ট বুলি অভিহিত কৰিছে আৰু তেখেতৰ মুজাদ্দিদ চাহাব নৱাব ছিদ্দিক হাছান খান মৰহুম-এ 'হুজাজুল কেৰামা' গ্ৰন্থত স্বীকাৰ কৰিছে যে সেই শেষ যুগ এইটোৱেই। গতিকে এনে মৌলবীসকলৰ পৰহেজগাৰী আৰু তাকওৱা কোনো প্ৰমাণ অবিহনে গ্ৰহণ কৰিলে স্বয়ং ৰছুলুল্লাহ (ছঃ)-ৰ বাণীকেই অস্বীকাৰ কৰা হ'ব। গতিকে আপুনি উদাহৰণ দাঙি ধৰক; আৰু যদি নোৱাৰে, তেন্তে প্ৰমাণিত হ'ব যে আপোনাৰ ওচৰত সত্যবাদিতাৰ কেৱল দাবীহে আছে। কিন্তু পৰীক্ষা অবিহনে কোনো দাবী গ্ৰহণযোগ্য নহয়। আপোনাৰ অন্তৰৰ অৱস্থা আল্লাহে জানে যে আপুনি কেতিয়াবা মিছা আৰু অপবাদৰ অপবিত্ৰতাত লিপ্ত হৈছে নে নাই। সেইটো মই নাজানো, আল্লাহে জানিব— অদৃশ্যৰ জ্ঞান তেওঁৰ ওচৰতেই আছে। অথবা সেইসকলে জানিব যিসকল আপোনাৰ জীৱনৰ সৈতে পৰিচিত। যিজন ব্যক্তি বিপদৰ সময়ত সত্যবাদী হিচাপে প্ৰমাণিত হয় আৰু সত্যক পৰিত্যাগ নকৰে, তেওঁৰ সত্যবাদিতাৰ ওপৰত মোহৰ লাগে। আৰু যদি সেই মোহৰ আপোনাৰ ওচৰত আছে তেন্তে দাঙি ধৰক, নহ'লে আল্লাহলৈ ভয় কৰক— এনে নহওক যে তেওঁ আপোনাৰ গোপন কথা ফাদিল কৰি দিয়ে।

হুজুৰ আনোৱাৰ (আইঃ)-এ বৰ্ণনা কৰিছে যে হজৰত চাহেবজাদা মিৰ্জা চুলতান আহমদ চাহাবে যেতিয়া গম পালে যে বিৰোধী পক্ষই হজৰত মছীহ মাওউদ (আঃ)-ৰ সাক্ষ্য বিচাৰিছে, তেতিয়া তেওঁ যিহেতু জানিছিল যে হুজুৰ (আঃ)-এ কেতিয়াও মিছা কথা নকয়, সেইবাবে তেওঁ মোকদ্দমাটো উঠাই লৈছিল।

হুজুৰ আনোৱাৰে সেই ঘৰটোৰ ইতিহাসো বৰ্ণনা কৰিছে। এই ঘৰটোক ডেপুটি শংকৰ দাসৰ হাভেলী বুলি কোৱা হৈছিল, যিজন অতি ঘোৰ বিৰোধী আছিল। এই ঘৰটোৰ পৰা হুজুৰ (আঃ)-ৰ ঘৰৰ পৰ্দাৰো ব্যাঘাত ঘটিছিল। লগতে এই ব্যক্তিজনে নামাজলৈ অহা-যোৱা কৰা লোকসকলক গালি-গালাজ পাৰিছিল। যেতিয়া নামাজীসকলে হুজুৰ (আঃ)-ৰ ওচৰত তেওঁৰ আচৰণৰ বিৰুদ্ধে অভিযোগ কৰিছিল, তেতিয়া হুজুৰে কৈছিল— ধৈৰ্য ধৰা! ৰাজকীয় শিবিৰৰ সমুখত কোনো টিকি থাকিব নোৱাৰে। তাৰ পাছত অলপ সময়ৰ ভিতৰতে ডেপুটিৰ সেই ঘৰটো ভাঙিবলৈ ধৰিলে আৰু তেওঁ নিজেও অসুস্থ হৈ বা আন কোনো উপায়েৰে তাৰ পৰা গুচি গ'ল। সেই ঘৰটো হজৰত শ্বেখ ইয়াকুব আলী ইৰফানী চাহাবে (ৰাঃ) এ ক্ৰয় কৰিছিল। ১৯৩২ চনত এই ঘৰটোতে 'চদৰ আঞ্জুমান আহমদীয়া'ৰ কাৰ্যালয়সমূহ স্থাপন কৰা হয় আৰু ইয়াৰ উদ্বোধন স্বয়ং ছৈয়দিনা হজৰত মুছলেহ মাওউদ (ৰাঃ)এ কৰিছিল। এয়া আল্লাহৰেই মহিমা যে যিজন ব্যক্তিয়ে অত্যন্ত অহংকাৰেৰে মানুহক মছজিদলৈ যোৱাত বাধা দিছিল, আজি আল্লাহৰ তকদীৰে (বিধান) তেওঁৰ ঘৰ আৰু সেই সমগ্ৰ অঞ্চলটোক মছজিদত পৰিণত কৰিছে। এই ঘৰটো এতিয়া 'মছজিদ আকছা'ৰ অংশ।

এই বিভিন্ন গোচৰসমূহৰ উল্লেখ কৰি হজৰত শ্বেখ নুৰ আহমদ চাহাব (ৰাঃ) এ বৰ্ণনা কৰিছে যে মোৰ দেউতা আৰু ববদেউতাই কৈছিল যে আমাৰ গাঁওখন মিৰ্জা চাহাবৰ তালুকাৰ (জমিদাৰী) ৰ অন্তৰ্ভুক্ত আছিল। কিছু দিনৰ বাবে হুজুৰ (আঃ) নিজৰ পিতৃৰ প্ৰতিনিধি (মুখতাৰ) হিচাপে কাম কৰিছিল আৰু আমাৰ সৈতেও কিছুমান আদালতৰ শুনানিলৈ গৈছিল। তেখেত (আঃ)এ সদায় সত্যৰ পথ অৱলম্বন কৰিছিল, যদিওবা তাৰ বাবে গোচৰটোৰ কিবা ক্ষতি নহওক কিয়।

হজৰত মিঞা আল্লাহ য়াৰ চাহাব (ৰাঃ) এ বৰ্ণনা কৰিছে যে যেতিয়া হজৰত চাহাব (আঃ)ৰ বয়স ২৫-৩০ বছৰ আছিল, তেতিয়া তেওঁৰ পিতৃৰ সৈতে উত্তৰাধিকাৰী সূত্ৰে পোৱা খেতিয়কসকলৰ গছ কটাৰ ওপৰত এক বিবাদ হৈছিল। তেওঁৰ পিতৃৰ মত আছিল যে যিহেতু মাটি আমাৰ, সেয়েহে গছবোৰো আমাৰেই সম্পত্তি। তেখেতে গোচৰটোৰ তদন্ত কৰিবলৈ গুৰদাসপুৰলৈ গৈছিল আৰু তেখেতৰ সৈতে দুজন সাক্ষীও আছিল। হজৰত মছীহ মাওউদ (আঃ)-এ বাটতে সাক্ষীসকলক কৈছিল যে পিতৃয়ে এনেয়ে জোৰ-জুলুম কৰিছে, গছবোৰো খেতিৰ দৰেই। এইসকল দুখীয়া মানুহ, যদি তেওঁলোকে গছ কাটি পেলায় তেন্তে কি হ'ল। মই আদালতত এইটো ক'ব নোৱাৰো যে এইবোৰ সম্পূৰ্ণৰূপে আমাৰেই; হয়, আমাৰ অংশ থাকিব পাৰে। সেই খেতিয়কসকলৰো তেখেতৰ ওপৰত অপৰিসীম বিশ্বাস আছিল। যেতিয়া দণ্ডাধীশে (ম্যাজিষ্ট্ৰেট) তেওঁলোকক সুধিলে, তেওঁলোকে বিনা দ্বিধাই উত্তৰ দিলে যে স্বয়ং মিৰ্জা চাহাবৰ পৰাই সুধি লওক। সোধাত তেখেতে ক'লে যে মোৰ মতে গছবোৰ খেতিৰ দৰেই; যিদৰে খেতিত আমাৰ অংশ আছে, ঠিক তেনেদৰে গছতো আমাৰ অংশ আছে। গতিকে তেওঁৰ এই বক্তব্যৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি দণ্ডাধীশে খেতিয়কসকলৰ সপক্ষেই সিদ্ধান্ত দিলে।

হুজুৰ আনোৱাৰ (আইঃ)এ কৈছে যে মই হজৰত মছীহ মাওউদ (আঃ)ৰ জীৱনৰ পৰা সত্যবাদিতাৰ কিছুমান ঘটনা দাঙি ধৰিছোঁ। তেখেতে সদায় সত্যক অগ্ৰাধিকাৰ দিছিল আৰু মিছাৰ কাষ চপা নাছিল। তেখেতে নিজৰ অনুসাৰীসকলকো সদায় সত্যৰ ওপৰত অটল থাকিবলৈ উপদেশ দিছিল। আনকি বায়াতৰ চৰ্তসমূহতো এইটো উল্লেখ আছে যে আমি মিছাক ঘৃণা কৰিম আৰু সত্যৰ ওপৰত প্ৰতিষ্ঠিত থাকিম। গতিকে সত্যক আমাৰ বিশেষ গুণ হিচাপে গঢ়ি তোলাটো আমাৰ কৰ্তব্য। আল্লাহ তা'লাই আমাক ইয়াৰ তৌফিক (সামৰ্থ্য) দান কৰক।

اَلْحَمْدُ لِلّٰہِ نَحْمَدُہٗ وَنَسْتَعِیْنُہٗ وَنَسْتَغْفِرُہٗ وَنُؤْمِنُ بِہٖ وَنَتَوَکَّلُ عَلَیْہِ وَنَعُوْذُ بِاللّٰہِ مِنْ شُرُوْرِ اَنْفُسِنَا وَمِنْ سَیِّئَاتِ اعْمَالِنَا
مَن یَّھْدِہِ اللّٰہُ فَلاَ مُضِلَّ لَہٗ وَمَنْ یُّضْلِلْہُ فَلاَ ھَادِیَ لَہٗ وَنَشْھَدُ أَنْ لاَ اِلٰہَ اِلاَّ اللّٰہُ وَنَشْھَدُ اَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُہٗ وَرَسُوْلُہٗ
عِبَادَ اللّٰہِ رَحِمَکُمُ اللّٰہُ اِنَّ اللّٰہَ یأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْاِحْسَانِ وَاِیْتَآءِ ذِی الْقُرْبٰی وَیَنْھٰی عَنِ الْفَحْشَآءِ وَالْمُنْکَرِ وَالْبَغْيِ
یَعِظُکُمْ لَعَلَّکُمْ تَذَکَّرُوْنَ اُذْکُرُوا اللّٰہَ یَذْکُرْکُمْ وَادْعُوْہُ یَسْتَجِبْ لَکُمْ وَلَذِکْرُ اللّٰہِ اَکْبَرُ ۔

Assamese Khulasa Khutba Hazur Anowar 01 May 2026

Nazarat Nashor-O-Ishaat Qadian